

deres eget Forslag, idet det kun i en enkelt Bestemmelse, nemlig med Hensyn til Garnisonstjenesten er forskjellig fra deres Forslag. Det ærede Medlem for Ribe havde den Opfattelse, at vi aldrig turde gaa til at faae Garnisonstjenesten ved Fodfolket fuldstændig bort, men han mente, at vi muligens kunde opnaa at faae den gjort noget mindre, istedetfor at beholde den større Garnisonstjeneste, som vi nu have. Spørgsmaalet om Centralstole eller Afdelingsstole er altsaa det eneste Spørgsmaal, med Hensyn til hvilket de Herrer have en anden Opfattelse end vi, og det er nu paa dette ene Punkt, at det ærede Medlem for Stege (Bøffen), efter at have frikendt sine Venner og anerkjendt deres Holdning, nu reiser to saadanne Bygninger op, og hvor han faar en Række af Postulater frem om dette gruelige Utykke af Lovforslag, som nu eksisterer. Der er kun en Gradsforskjel imellem det ærede Medlem og mig, og heri ligger Forskjellen mellem det ærede Medlems Postulater nu og for 6 Aar siden. Det ærede Medlem talte om, at Forudsætningen for Loven var Regjeringen; det skulde det ærede Medlem have skrevet i sit Forslag. Han siger, at Forudsætningen er Forsvarsplanen, men han skulde have sagt, at Forudsætningen for Loven var Ministeriet, og saa skulde han have givet dette Ministerium et Mistillidsvotum under en mere eklatant Form. Han vilde da maaske have faaet nogle flere med sig end nu — hvis det overhovedet kunde have hjulpet ham noget. Men, som sagt, en politisk Erfaring have vi sammen, men vi have ogsaa en politisk Erfaring i Adskillen. — Jeg skal ikke opholde mig ved den motiverede Dagsorden, men de Grunde, som de Herrer stille op, synes mig ikke holdbare. Da de Herrer tidligere have været med os til at indstille de 110 Forslag og faae dem vedtagne og have gjort det efter grundig Overveelse og ment at maatte anbefale Sagen til at gaa videre, kan jeg ikke se rettere end, at saa blive de nu her anden Gang enten nøbte til at forsøge paa at dræbe deres eget Barn eller ogsaa blive de nøbte til at lade Sagen gaa videre. Men Et er sikkert: hvert Skridt, de Herrer gjøre for at forhindre en fortsat Behandling af denne Sag, vil forøge deres Ansvar ved, at lade den gamle Hærløve blive staaende, der, om end Krigsministeren har Ret, naar han kalder den brugelig, har saadanne Wemper, som burde fjernes, og som derfor ikke er de Penge værd, som offres derpaa, i alt Fald træver betydelige Byrder af Befolkningen, nemlig ved de store Gjenindkaldelser, hvorfor det vilde hilses med Glæde, om disse Byrder bleve lettede. De Herrer maa høre Ansvar for, om efter dette fremdeles den gamle Hærløve maatte blive staaende.

Sjær: Det er kun nogle korte Bemærkninger, jeg vil tillade mig; thi den Motivering af

Dagsordenen, som er given af det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bøffen), tiltræder jeg selvfølgelig i Et og Alt, ligesom jeg har været med til at understrive Forslaget om denne Dagsorden. Det er egentlig kun nogle Bemærkninger, jeg vil gjøre lige overfor Udtalelser af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), og jeg skal da begynde med den sidste, den nemlig, at det ikke skulde være holdbart, naar det i vor Dagsordens fjerde Punkt forlanges, at Befolkningen skal høres, forinden vi komme til at afgjøre en Sag, som hver eneste Mand i denne Sal er enig om er den vigtigste Lovsag, vi have at gjøre med her. Jeg tilstaar, det underer mig i høi Grad, at det ikke skulde være holdbart. Jeg har ikke glemt, at det ærede Medlem ved tidligere Leiligheder, hvor vi have behandlet samme Spørgsmaal, har været med til at pointere — og jeg siger med Rette — og det saa ofte som Nogen i denne Sal, over for den høitærede Regjering, hvor urigtigt det var at afgjøre saadanne Spørgsmaal, forinden Befolkningen var hørt. At det nu ikke skulde være holdbart eller heldigt efter den Forvirring, hvori vi nu sidde her paa niende Maaned at bringe denne Sag frem paa Valgtribunerne for Folket, er en besynderlig Opfattelse, og jeg tror, Mange med mig dele denne Mening. Den Strid, der ellers herfer mellem de Herrer, om det ene eller det andet Forslag er bedre, skal jeg ikke indlade mig paa. Jeg deler ikke Anskuelse med Nogen i saa Henseende, det har saare lidt for mig at betyde, enten det ene eller det andet Forslag vedtages. Jeg begjærte Ordet, fordi der ligesom undslap — jeg siger med Forsæt undslap — det ærede Medlem, at han vilde gjøre flere Indrømmelser, og jeg vil nu sige det ærede Medlem aabent og ligefrem, at, dersom han er istand til at godtgjøre, at det Forslag, som han raader til at vedtage her i denne Sal og nu vil lykkeliggjøre det danske Folk med som Hæverordning, dersom det, saaledes som han paaastaar, indeholder Rettelser for Befolkningen baade i personlig og i finansiel Henseende, stemmer jeg for det ærede Medlems Forslag. Men efter at denne Sag nu har været behandlet tre Gange i Landstinget og nu fjerde Gang hos os, høre vi nu, at det ærede Medlem vil gjøre flere Indrømmelser, men hvor mange vide vi ikke. Maaske det Forslag, han nu raader os til at samle os om, fuldstændig forsvinder mellem Fingrene paa ham inde i Fællesudvalget, det vide vi ikke, og det ærede Medlem, som ellers ikke saa sjældent har foreholdt os — og det med Rette —, hvad det er for et Grundlag, vi skulle staa paa, nemlig Folkets Ret til at tale med, og det ærede Medlem, der har foreholdt os ved enhver Leilighed, at vi ikke skulde sætte vort Lys under en Skjæppe, men lade det lyse for hele Folket, holder nu selv sit Lys under en Skjæppe, og vi maa ikke se det mindste Glimt, forinden det kommer til det bebudede Fællesudvalg.